

αδελφού μου... "Όταν δεν υπάρχει καμμία ελπίς, υπάρχει... απελπισία!

Αλλά την στιγμήν εκείνην ακριβώς έπρόβαλεν εις τόν δρόμον ένα π... σπασμα ιππέων τους οποίους άνεγνώρισεν ότι ήσαν Γάλλοι.

Είς τὸ πρόσωπόν του, τὸ ὄποιον ἡ ἡλικία καὶ οἱ κόποι τοῦ πολέμου εἶχαν βαθεῶς αὐλακώσῃ, ἔλαμπαν δύο μάτια φλογώδη, γεμάτα ἀπὸ ἐκπληκτικῆν ζωηρότητα.

Ο ἄνθρωπος αὐτός, ὁ ἔστι κτισμένος (ὅπως λέγει εἰς ἕνα μῦθον τοῦ ὀ γάλλος Αἰσωπος, ὁ μυθοποιὸς Λαφονταίνος), δὲν ἦτο ἄλλος παρὰ ὁ κ. στρατάρχης Μοντεσκιού.

Αλλά πόση ὑπήρξεν ἡ ἐκπληξίς τοῦ Πέτρου, ὅταν εἶδε σκαρφαλωμένον εἰς τὰ ὕψισθεν τῆς σέλλας τοῦ στρατάρχου, τὸν ὑστερότοκον ἀδελφόν του, τὸν μικρὸν Φραγκίσκον, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔχαμογελοῦσε καὶ του ἔκαμνε ἕνα σωρὸ ζωηρὰς χειρονομίας.

Τὴν στιγμήν αὐτήν, ὁ Γάστρων ἠνοιξε πάλιν τὰ μάτια του καὶ ἀνεκάθησεν:

— Τὸ γράμμα μου, ἀνεκράξεν ἄλλη μίαν φοράν μοῦ ἦσαν τὰ γράμματα...

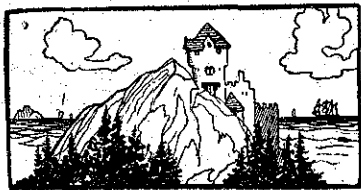
— Καθόλου, ὦραϊε καὶ ἀνδρείε μου ἐξάδελφε, δὲν το ἦσαν, μείνατε ἡσυχος! ἐδόθησεν ἡ εὔνησος φωνή τοῦ Ἀρτανιάν καὶ ἰδοὺ ἡ ἀπέδειξις!

Καὶ ἔμπρὸς εἰς τὰ ἔλθαμβά βλέμματα τοῦ Πέτρου καὶ τοῦ Γάστρωνος, οἱ ὁποῖοι ἐπήγαιναν νὰ τα χάσουν, ὁ στρατάρχης ἔσειεν ἕνα μεγάλον πεντασφραγιστον φάκελλον.

Ἄντισθεν του, χοροπηδῶν σαν διαβολάκος, ὁ Φραγκίσκος ἀκτινοβολοῦσεν ἀπὸ χαρὰν καὶ ὑπερηφάνειαν.

(Ἔπεται συνέχεια.)

KIMON ΔΑΚΙΔΗΣ Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ E. Δὲ "Αρμ.]

ΤΑ ΜΑΓΙΚΑ ΦΑΝΑΡΙΑ (Παραμῦθι)

Ἦτο μιὰ φορά ἕνα μικρὸ, ξυπόλυτο καὶ ἡλιοκαμμένο ἀγόρι, κ' ἐγύριζε ὄλην τὴν ἡμέραν μέσα στα δένδρα καὶ τὰ δάση.

Ἔβλεπε καὶ ἐφωτίσθη μὲ ὠραιότατα φανάρια, — ἄλλα κοντὰ καὶ ἄλλα μακροῦλά του' καὶ ἔτσι ἀπέκτησε γνώσιν καὶ φρονιμάδα πολὺ παραπάνω ἀπὸ πολλὰ ἄλλα παιδιὰ, καὶ ἄφισεν ἐντελῶς τὴν κακὴν συνήθειαν ποῦ εἶχε πρῖν, νὰ μαζεύη αὐγὰ ἀπὸ τὰς φωλιτῆσες τῶν πουλιῶν.

Ἦτο, τί σκλήρὰ ποῦ εἶνε αὐτὴ ἡ συνήθεια καὶ πῶς δὲν ἀγαπῶ τὰ παιδάκια ποῦ τὴν ἔχουν!

Τὰ δάση ὅμως ἦσαν γεμάτα ἀπὸ μυστήρια. Ἦκουε τὸ παιδάκι τὸ κελᾶδημα κάπου-κάπου νὰ ξεσπᾷ, καὶ ἄμα ἐπλησίαζε κοντὰ, τὸ πουλὶ δὲν ἦταν ἐκεῖ. Μερικοὶ κρότοι καὶ μερικά τρεξίματα ἐγίνοντο, καὶ αὐτὸς δὲν ἐπαίρνευ εἶδησιν.

Ἦτο, ἕνα δειλινὸ, καθὼς ἐπενοῦσε ἀπὸ ἕνα μέρος ὅπου εἶχε σταθῆ ἑκατὸ φορές προτιέτερα, εἶδεν ἔμπρὸς του μιὰ φωλιά.

Ἦτο, ἕνα δειλινὸ, καθὼς ἐπενοῦσε ἀπὸ ἕνα μέρος ὅπου εἶχε σταθῆ ἑκατὸ φορές προτιέτερα, εἶδεν ἔμπρὸς του μιὰ φωλιά. Ἦτο, ἕνα δειλινὸ, καθὼς ἐπενοῦσε ἀπὸ ἕνα μέρος ὅπου εἶχε σταθῆ ἑκατὸ φορές προτιέτερα, εἶδεν ἔμπρὸς του μιὰ φωλιά.

Ἦτο, ἕνα δειλινὸ, καθὼς ἐπενοῦσε ἀπὸ ἕνα μέρος ὅπου εἶχε σταθῆ ἑκατὸ φορές προτιέτερα, εἶδεν ἔμπρὸς του μιὰ φωλιά. Ἦτο, ἕνα δειλινὸ, καθὼς ἐπενοῦσε ἀπὸ ἕνα μέρος ὅπου εἶχε σταθῆ ἑκατὸ φορές προτιέτερα, εἶδεν ἔμπρὸς του μιὰ φωλιά.

Ἦτο, ἕνα δειλινὸ, καθὼς ἐπενοῦσε ἀπὸ ἕνα μέρος ὅπου εἶχε σταθῆ ἑκατὸ φορές προτιέτερα, εἶδεν ἔμπρὸς του μιὰ φωλιά. Ἦτο, ἕνα δειλινὸ, καθὼς ἐπενοῦσε ἀπὸ ἕνα μέρος ὅπου εἶχε σταθῆ ἑκατὸ φορές προτιέτερα, εἶδεν ἔμπρὸς του μιὰ φωλιά.

Τοῦ ἔχαμογέλασε καταθεκτικά, καὶ του εἶπε:

— Ἀγοράκι, αγοράκι, ἐγὼ εἶμαι ἡ Νύμφη τῶν Δασῶν. Πολὺν καιρὸν σὲ βλέπω ἐδῶ, καὶ παρατηρῶ τί κάμνεις. Μοῦ ἀρέσεις. Φαίνεται διαφορετικὸ παιδί ἀπὸ τὰ ἄλλα τ' ἀγόρια. Καὶ αὐτό ποῦ ἐζήτησες, θὰ γίνῃ.

Ἦτο, ἕνα δειλινὸ, καθὼς ἐπενοῦσε ἀπὸ ἕνα μέρος ὅπου εἶχε σταθῆ ἑκατὸ φορές προτιέτερα, εἶδεν ἔμπρὸς του μιὰ φωλιά. Ἦτο, ἕνα δειλινὸ, καθὼς ἐπενοῦσε ἀπὸ ἕνα μέρος ὅπου εἶχε σταθῆ ἑκατὸ φορές προτιέτερα, εἶδεν ἔμπρὸς του μιὰ φωλιά.

Ἦτο, ἕνα δειλινὸ, καθὼς ἐπενοῦσε ἀπὸ ἕνα μέρος ὅπου εἶχε σταθῆ ἑκατὸ φορές προτιέτερα, εἶδεν ἔμπρὸς του μιὰ φωλιά.

Ἦτο, ἕνα δειλινὸ, καθὼς ἐπενοῦσε ἀπὸ ἕνα μέρος ὅπου εἶχε σταθῆ ἑκατὸ φορές προτιέτερα, εἶδεν ἔμπρὸς του μιὰ φωλιά. Ἦτο, ἕνα δειλινὸ, καθὼς ἐπενοῦσε ἀπὸ ἕνα μέρος ὅπου εἶχε σταθῆ ἑκατὸ φορές προτιέτερα, εἶδεν ἔμπρὸς του μιὰ φωλιά.

Ἦτο, ἕνα δειλινὸ, καθὼς ἐπενοῦσε ἀπὸ ἕνα μέρος ὅπου εἶχε σταθῆ ἑκατὸ φορές προτιέτερα, εἶδεν ἔμπρὸς του μιὰ φωλιά. Ἦτο, ἕνα δειλινὸ, καθὼς ἐπενοῦσε ἀπὸ ἕνα μέρος ὅπου εἶχε σταθῆ ἑκατὸ φορές προτιέτερα, εἶδεν ἔμπρὸς του μιὰ φωλιά.

Ἦτο, ἕνα δειλινὸ, καθὼς ἐπενοῦσε ἀπὸ ἕνα μέρος ὅπου εἶχε σταθῆ ἑκατὸ φορές προτιέτερα, εἶδεν ἔμπρὸς του μιὰ φωλιά. Ἦτο, ἕνα δειλινὸ, καθὼς ἐπενοῦσε ἀπὸ ἕνα μέρος ὅπου εἶχε σταθῆ ἑκατὸ φορές προτιέτερα, εἶδεν ἔμπρὸς του μιὰ φωλιά.

ΕΙΣ ΤΑ ΑΛΛΑ ΘΕΑΤΡΑ

Λατῆτες καὶ ἐπιστολαὶ

Παντοπούλου βλέπη κανεὶς ἕνα Παντόπουλον, ἢ εἰς τῆς Νεαπόλεως ἕνα Σαγιῶν, ἢ εἰς τῆς Νέας Σικηνῆς μίαν Κυβέλην.

Ἦτο, ἕνα δειλινὸ, καθὼς ἐπενοῦσε ἀπὸ ἕνα μέρος ὅπου εἶχε σταθῆ ἑκατὸ φορές προτιέτερα, εἶδεν ἔμπρὸς του μιὰ φωλιά.

Ἦτο, ἕνα δειλινὸ, καθὼς ἐπενοῦσε ἀπὸ ἕνα μέρος ὅπου εἶχε σταθῆ ἑκατὸ φορές προτιέτερα, εἶδεν ἔμπρὸς του μιὰ φωλιά. Ἦτο, ἕνα δειλινὸ, καθὼς ἐπενοῦσε ἀπὸ ἕνα μέρος ὅπου εἶχε σταθῆ ἑκατὸ φορές προτιέτερα, εἶδεν ἔμπρὸς του μιὰ φωλιά.

Ἦτο, ἕνα δειλινὸ, καθὼς ἐπενοῦσε ἀπὸ ἕνα μέρος ὅπου εἶχε σταθῆ ἑκατὸ φορές προτιέτερα, εἶδεν ἔμπρὸς του μιὰ φωλιά. Ἦτο, ἕνα δειλινὸ, καθὼς ἐπενοῦσε ἀπὸ ἕνα μέρος ὅπου εἶχε σταθῆ ἑκατὸ φορές προτιέτερα, εἶδεν ἔμπρὸς του μιὰ φωλιά.

Ἦτο, ἕνα δειλινὸ, καθὼς ἐπενοῦσε ἀπὸ ἕνα μέρος ὅπου εἶχε σταθῆ ἑκατὸ φορές προτιέτερα, εἶδεν ἔμπρὸς του μιὰ φωλιά. Ἦτο, ἕνα δειλινὸ, καθὼς ἐπενοῦσε ἀπὸ ἕνα μέρος ὅπου εἶχε σταθῆ ἑκατὸ φορές προτιέτερα, εἶδεν ἔμπρὸς του μιὰ φωλιά.

Ἦτο, ἕνα δειλινὸ, καθὼς ἐπενοῦσε ἀπὸ ἕνα μέρος ὅπου εἶχε σταθῆ ἑκατὸ φορές προτιέτερα, εἶδεν ἔμπρὸς του μιὰ φωλιά. Ἦτο, ἕνα δειλινὸ, καθὼς ἐπενοῦσε ἀπὸ ἕνα μέρος ὅπου εἶχε σταθῆ ἑκατὸ φορές προτιέτερα, εἶδεν ἔμπρὸς του μιὰ φωλιά.

Ἦτο, ἕνα δειλινὸ, καθὼς ἐπενοῦσε ἀπὸ ἕνα μέρος ὅπου εἶχε σταθῆ ἑκατὸ φορές προτιέτερα, εἶδεν ἔμπρὸς του μιὰ φωλιά. Ἦτο, ἕνα δειλινὸ, καθὼς ἐπενοῦσε ἀπὸ ἕνα μέρος ὅπου εἶχε σταθῆ ἑκατὸ φορές προτιέτερα, εἶδεν ἔμπρὸς του μιὰ φωλιά.

Ἦτο, ἕνα δειλινὸ, καθὼς ἐπενοῦσε ἀπὸ ἕνα μέρος ὅπου εἶχε σταθῆ ἑκατὸ φορές προτιέτερα, εἶδεν ἔμπρὸς του μιὰ φωλιά. Ἦτο, ἕνα δειλινὸ, καθὼς ἐπενοῦσε ἀπὸ ἕνα μέρος ὅπου εἶχε σταθῆ ἑκατὸ φορές προτιέτερα, εἶδεν ἔμπρὸς του μιὰ φωλιά.

Ἦτο, ἕνα δειλινὸ, καθὼς ἐπενοῦσε ἀπὸ ἕνα μέρος ὅπου εἶχε σταθῆ ἑκατὸ φορές προτιέτερα, εἶδεν ἔμπρὸς του μιὰ φωλιά. Ἦτο, ἕνα δειλινὸ, καθὼς ἐπενοῦσε ἀπὸ ἕνα μέρος ὅπου εἶχε σταθῆ ἑκατὸ φορές προτιέτερα, εἶδεν ἔμπρὸς του μιὰ φωλιά.

Ἦτο, ἕνα δειλινὸ, καθὼς ἐπενοῦσε ἀπὸ ἕνα μέρος ὅπου εἶχε σταθῆ ἑκατὸ φορές προτιέτερα, εἶδεν ἔμπρὸς του μιὰ φωλιά. Ἦτο, ἕνα δειλινὸ, καθὼς ἐπενοῦσε ἀπὸ ἕνα μέρος ὅπου εἶχε σταθῆ ἑκατὸ φορές προτιέτερα, εἶδεν ἔμπρὸς του μιὰ φωλιά.

Ἦτο, ἕνα δειλινὸ, καθὼς ἐπενοῦσε ἀπὸ ἕνα μέρος ὅπου εἶχε σταθῆ ἑκατὸ φορές προτιέτερα, εἶδεν ἔμπρὸς του μιὰ φωλιά. Ἦτο, ἕνα δειλινὸ, καθὼς ἐπενοῦσε ἀπὸ ἕνα μέρος ὅπου εἶχε σταθῆ ἑκατὸ φορές προτιέτερα, εἶδεν ἔμπρὸς του μιὰ φωλιά.

Ἦτο, ἕνα δειλινὸ, καθὼς ἐπενοῦσε ἀπὸ ἕνα μέρος ὅπου εἶχε σταθῆ ἑκατὸ φορές προτιέτερα, εἶδεν ἔμπρὸς του μιὰ φωλιά. Ἦτο, ἕνα δειλινὸ, καθὼς ἐπενοῦσε ἀπὸ ἕνα μέρος ὅπου εἶχε σταθῆ ἑκατὸ φορές προτιέτερα, εἶδεν ἔμπρὸς του μιὰ φωλιά.

Ἦτο, ἕνα δειλινὸ, καθὼς ἐπενοῦσε ἀπὸ ἕνα μέρος ὅπου εἶχε σταθῆ ἑκατὸ φορές προτιέτερα, εἶδεν ἔμπρὸς του μιὰ φωλιά. Ἦτο, ἕνα δειλινὸ, καθὼς ἐπενοῦσε ἀπὸ ἕνα μέρος ὅπου εἶχε σταθῆ ἑκατὸ φορές προτιέτερα, εἶδεν ἔμπρὸς του μιὰ φωλιά.

Ἦτο, ἕνα δειλινὸ, καθὼς ἐπενοῦσε ἀπὸ ἕνα μέρος ὅπου εἶχε σταθῆ ἑκατὸ φορές προτιέτερα, εἶδεν ἔμπρὸς του μιὰ φωλιά. Ἦτο, ἕνα δειλινὸ, καθὼς ἐπενοῦσε ἀπὸ ἕνα μέρος ὅπου εἶχε σταθῆ ἑκατὸ φορές προτιέτερα, εἶδεν ἔμπρὸς του μιὰ φωλιά.

Ἦτο, ἕνα δειλινὸ, καθὼς ἐπενοῦσε ἀπὸ ἕνα μέρος ὅπου εἶχε σταθῆ ἑκατὸ φορές προτιέτερα, εἶδεν ἔμπρὸς του μιὰ φωλιά. Ἦτο, ἕνα δειλινὸ, καθὼς ἐπενοῦσε ἀπὸ ἕνα μέρος ὅπου εἶχε σταθῆ ἑκατὸ φορές προτιέτερα, εἶδεν ἔμπρὸς του μιὰ φωλιά.

Ἦτο, ἕνα δειλινὸ, καθὼς ἐπενοῦσε ἀπὸ ἕνα μέρος ὅπου εἶχε σταθῆ ἑκατὸ φορές προτιέτερα, εἶδεν ἔμπρὸς του μιὰ φωλιά. Ἦτο, ἕνα δειλινὸ, καθὼς ἐπενοῦσε ἀπὸ ἕνα μέρος ὅπου εἶχε σταθῆ ἑκατὸ φορές προτιέτερα, εἶδεν ἔμπρὸς του μιὰ φωλιά.

Ἦτο, ἕνα δειλινὸ, καθὼς ἐπενοῦσε ἀπὸ ἕνα μέρος ὅπου εἶχε σταθῆ ἑκατὸ φορές προτιέτερα, εἶδεν ἔμπρὸς του μιὰ φωλιά. Ἦτο, ἕνα δειλινὸ, καθὼς ἐπενοῦσε ἀπὸ ἕνα μέρος ὅπου εἶχε σταθῆ ἑκατὸ φορές προτιέτερα, εἶδεν ἔμπρὸς του μιὰ φωλιά.

Ἦτο, ἕνα δειλινὸ, καθὼς ἐπενοῦσε ἀπὸ ἕνα μέρος ὅπου εἶχε σταθῆ ἑκατὸ φορές προτιέτερα, εἶδεν ἔμπρὸς του μιὰ φωλιά. Ἦτο, ἕνα δειλινὸ, καθὼς ἐπενοῦσε ἀπὸ ἕνα μέρος ὅπου εἶχε σταθῆ ἑκατὸ φορές προτιέτερα, εἶδεν ἔμπρὸς του μιὰ φωλιά.

Ἦτο, ἕνα δειλινὸ, καθὼς ἐπενοῦσε ἀπὸ ἕνα μέρος ὅπου εἶχε σταθῆ ἑκατὸ φορές προτιέτερα, εἶδεν ἔμπρὸς του μιὰ φωλιά. Ἦτο, ἕνα δειλινὸ, καθὼς ἐπενοῦσε ἀπὸ ἕνα μέρος ὅπου εἶχε σταθῆ ἑκατὸ φορές προτιέτερα, εἶδεν ἔμπρὸς του μιὰ φωλιά.

Ἦτο, ἕνα δειλινὸ, καθὼς ἐπενοῦσε ἀπὸ ἕνα μέρος ὅπου εἶχε σταθῆ ἑκατὸ φορές προτιέτερα, εἶδεν ἔμπρὸς του μιὰ φωλιά. Ἦτο, ἕνα δειλινὸ, καθὼς ἐπενοῦσε ἀπὸ ἕνα μέρος ὅπου εἶχε σταθῆ ἑκατὸ φορές προτιέτερα, εἶδεν ἔμπρὸς του μιὰ φωλιά.

Ἦτο, ἕνα δειλινὸ, καθὼς ἐπενοῦσε ἀπὸ ἕνα μέρος ὅπου εἶχε σταθῆ ἑκατὸ φορές προτιέτερα, εἶδεν ἔμπρὸς του μιὰ φωλιά. Ἦτο, ἕνα δειλινὸ, καθὼς ἐπενοῦσε ἀπὸ ἕνα μέρος ὅπου εἶχε σταθῆ ἑκατὸ φορές προτιέτερα, εἶδεν ἔμπρὸς του μιὰ φωλιά.

Ἦτο, ἕνα δειλινὸ, καθὼς ἐπενοῦσε ἀπὸ ἕνα μέρος ὅπου εἶχε σταθῆ ἑκατὸ φορές προτιέτερα, εἶδεν ἔμπρὸς του μιὰ φωλιά. Ἦτο, ἕνα δειλινὸ, καθὼς ἐπενοῦσε ἀπὸ ἕνα μέρος ὅπου εἶχε σταθῆ ἑκατὸ φορές προτιέτερα, εἶδεν ἔμπρὸς του μιὰ φωλιά.

Ἦτο, ἕνα δειλινὸ, καθὼς ἐπενοῦσε ἀπὸ ἕνα μέρος ὅπου εἶχε σταθῆ ἑκατὸ φορές προτιέτερα, εἶδεν ἔμπρὸς του μιὰ φωλιά. Ἦτο, ἕνα δειλινὸ, καθὼς ἐπενοῦσε ἀπὸ ἕνα μέρος ὅπου εἶχε σταθῆ ἑκατὸ φορές προτιέτερα, εἶδεν ἔμπρὸς του μιὰ φωλιά.

σκηνήν, αφού σας είδα και τους δύο σας, απέφασα κάτι να κάμω που δεν ήτο εις το πρόγραμμα, κάτι τι έκτακτον, ένα μεγάλο θεατρικόν κόλλο, επί τέλους! Και όσον ώρα έπαίξα τδ μέρος μου, όλο κ' έσυλλογιζόμουν τί να εύρω διά να σας κάμω να ένοήσετε ότι... ότι μου είχατε άρεση, αλήθεια σας λέγω!

Τήν στιγμήν αυτήν εκύτταξε τον άδελφόν και την αδελφήν, ως να ήθελε ν' άκούση την γνώμη των.

— Μά ξερετε, άπήντησεν ό Πέτρογιάννης, έμεις εφοβώμασθε να το ένοήσωμε.

— Ω! διέκοψεν ή Μαργαρώ, μήν τον άκούτε! έγω το ένοήσα άμέσως.

— Αυτό είδα κ' έγω, άπήντησεν ή Κοκκινόσκουφίτσα, και αυτό μ' έκαμε να πάρω θάρρος. Από την πρώτη στιγμήν, που με είδατε να χορεύω επάνω εις την εξέδραν, που έδιάβασα εις το προσωπάκι σας τον θαυμασμόν σας, — πριν ακόμα μου στείλετε εκείνο τδ φιλάκι που έπέταξε στον άέρα σαν πουλάκι κύννηγμένο, — ένοιωσα κάτι που με έιλκυε σέ σας. Και, με κάθε θυσίαν, ειπα μόνη μου, έπρεπε να το μάθετε.

Όταν ή Μαργαρώ ήκουσεν αυτά, ένθυμήθη τὰ λόγια που είπεν ή Κοκκινόσκουφίτσα, καθώς την εκύτταζεν από την σκηνήν, και τα επανέλαβε:

« Δέν έχω ούτε άδελφό, ούτε αδελφή, ούτε φιληνάδα... »

Η Κοκκινόσκουφίτσα έχαμογέλασε νόστιμα και έξηκολούθησε;

— Αυτό δέν ήταν άρκετό

ήθελα κάτι δικό μου να σας άφίσω μίαν απόδειξι τής αγάπης μου, που να μήν την έχουν άλλοι. Τότε, καθώς μου ήρχοντο τὰ λόγια, έγω έζητούσα να τους δώσω διπλή σημασία κ' έπαίξα με ένα ζήλον, με μία φωτιά, έντελώς πρωτοφανή. Έκαταλάβαινα την έπιτυχίαν μου, διότι όσον έγω έπαίξα ζωηρότερα, τόσο σας έιλκυα και σας παρέσυρα μαζί μου. Δέν εβάρυνα έγω επάνω εις την σκηνήν περισσότερο — είπεν εις την Μαργαρώ — από ό,τι εβαρύνετε τότε έσεις εις τδ κάθισμά σας. Σας άνεσήκονα, χωρίς να το φαντασθήτε, χωρίς να το ύποπτεύσετε, και όταν σας είδα κρημασμένην από τὰ χείλην μου, είχατε γίνη έλαφρά σαν πούπουλο.

Η Μαργαρώ έμεινεν έκστατική έμπρός εις αυτάς τὰ ποιητικάς εκφράσεις

τας έννοούσε τόσον μόνον, ώστε να μαντεύη ότι ήσαν ώραιαι. Ο Πέτρογιάννης επεκύρωσε τὰ πράγματα:

— Αλήθεια, είπεν, ή Μαργαρώ δέν ήμπορούσε να κρατηθί στη θέσι της. Έπηδούσε κ' έκαμνε κάτι τινάγματα, που έτριζεν ό πάγκος' επετιώταν όρθή διά να σας βλέπη καλλιτέρα, να σας φωνάζη, να σας χειροκροτή, και να σας ξαναφωνάζη μπίς' και αυτή μόνη της έκαμνε όλους που ήσαν εις την παράστασιν να κάμνουν και αυτοί τὰ ίδια, και τον ένθουσιασμόν που έσεις τής έδίνατε, αυτή τον έσκόρπιζεν εις όλο τδ θέατρο...

« Είχατε γίνη έλαφρά σαν πούπουλο... » (Σελ. 268, στήλ. α')

— Λέτε τώρα αυτό που ήθελα να σας κάμω να πήτε, είπεν ή μικρούλα θεατρίνα' την έπιτυχίαν μου σ' αυτήν την χρεωστώ... Ω! αν σας είχα πάντα μαζί μου!... Τίποτε δέν θα μ' έκαμνε να πικραίνωμαι. Αύριον όμως πρέπει να φύγω, να πάω σ' άλλον τόπον, να διασκεδάσω κι' άλλους ανθρώπους, να δώ κι' άλλα πρόσωπα.

— Πώς θα μου άρσαν, έμένα, όλα αυτά! είπεν ή Μαργαρώ.

— Ναι, μαζί μ' αγαπημένα πρόσωπα, θα ήτανε μαγεία, διότι αγαπώ την τέχνην μου και δέν θέλω να την αλλάξω' αλλά είμαι πάντα με μεγάλους ή με γέρους, και πολλές φορές περνά ή ημέρα χωρίς να προφέρω άλλα λόγια, παρά εκείνα που μαθαίνω άπ' έξω διά την παράστασι. . . Όλες μου τες σκέ-

ψεις, τες φυλάγω διά τον έαυτόν μου' και είνε μέρες, που τόσοσ πολλές μαζεύονται, ώστε δέν έχει πιά τόπο μέσα μου να χωρέσουν. Και τότε, γίνονται σωρός, επάνω στον σωρό... Και είνε τόσο βαρύ φορτίον οι κρυμμένοι λογισμοί!... Δέν ήξεύρω όμως γιατί, αν σας είχα κοντά μου, όλοι αυτοί οι λογισμοί μου τίποτε δέν θα έξύγιαζαν θα έμπαιναν από τδ ένα μέρος και θα έξβαιναν άμέσως από τδ άλλο... θα έδουλεύαμε μαζί, θα έμαθαίναμε τους ρόλους μας, θα τους μελετούσαμε και θα τους άπεστηθίζαμεν. Θα ήτανε σαν να έπαίξαμε παιγνίδι άτελείωτο.

— Ω! πώς ήθελα κ' έγω! είπεν ή Μαργαρώ, ή όποία δέν ήμπούσε πλέον να κρατηθί, κ' έρριπτε βλέμματα ίκετευτικά πότε προς την Κοκκινόσκουφίτσαν και πότε προς τον άδελφόν της.

Ο Πέτρογιάννης έφαινετο σιωπηλός, σοβαρός, στενοχωρημένος. Η μικρούλα θεατρίνα επρόσθεσε λυπητέρα:

— Οι γονείς σας όμως δέν θα το ήθελαν. Ν' άφίστε τους γονείς σας και να γυρίζετε με παληοθεατρίνους, με παληάτσους! Τί θάλεγε ό πατέρας σας;

— Ο πατέρας μας είνε πεθαμένος, είπεν ό Πέτρογιάννης.

— Και ή μητέρα σας;

— Και ή μαμιά επίσης, είπεν ή Μαργαρώ.

— Αλήθεια; είπεν ή Κοκκινόσκουφίτσα, ή όποία, καθώς ήκουε τας θλιβεράς εκείνας άπαντήσεις δέν έτολμούσε να προδώση την ακτίνα τής χαράς και τής έλπίδος, ή όποία τής έφανέρωθη.

— Λοιπόν είσθε μόνα σας;

— Όλομύναχα, άπήντησαν συγχρόνως και τὰ δύο.

— Και είσθε έλεύθερα; ... Κανένας δέν θα σας έμπόδιζε; ...

— Τίποτε, κανένας! άπήντησε με άποφασιστικήν ύφος ό Πέτρογιάννης.

Τήν στιγμήν αυτήν βαθειά επεκράτησε σιωπή. Τα τρία παιδάκια, αφού εκύτταχθησαν καλά, είχαν σκύψη τὰ κεφάλια των και έσυλλογιζοντο. Είχαν την έντύπωσιν ότι κάτι τι μεγάλο επρόκειτο ν' άποφασισθί δι' αυτά' ότι κάποιο σημαντικόν γεγονός ήτο διά να συμβή εις την ζωήν των, και τα είχε κυριέση μεγάλη συγκίνησις ως εκ τούτου.

Η Κοκκινόσκουφίτσα ήσθάνθη, ότι ή έπιρροή της μόνη ήδύνατο να έπιδράση

εις την άπόφασιν του Πέτρογιάννη' ότι αυτή μόνη θα ήτο ή καλλιτέρα δικηγορίνα διά την δίκην, την όποιαν είχε κι' όλα κερδισμένην κατά τὰ τρία τέταρτα... Έβαλε λοιπόν όσην είχε ζέσιν και ειλκρινείαν εις τὰ λόγια της, και είπε με ένωμένα τὰ χεράκια της, σαν να έκαμνε την προσευχήν της:

— Σας παρακαλώ, σας θερμοπαρακαλώ, αφού δέν έχω ούτε άδελφό, ούτε αδελφή, και είνε δέν έχετε ούτε πατέρα, ούτε μητέρα... έμεις θα γίνωμε μία οικογένεια και θα ζήσωμε αγαπημένοι σαν συγγενείς.

Η Μαργαρώ ήτο τόσον ταραγμένη, ώστε δέν ήμπορούσε ούτε λέξιν να προφέρη... Είχε στρέψη άλλου την κεφαλήν διά να κρύψη τὰ δάκρυα, τὰ όποία δέν ήμπορούσε πλέον να κρατήση, και με την άκραν του μικρού της δακτύλου είχε σκουπίση μίαν σταλαγματιά, ή όποία ήτο εις την άκμήν να πέση.

Όχι πώς είχε καρμίαν λύπην ή Μαργαρώ' αλλά ή ίκετευτική και ειλκρινής φωνή τής Κοκκινόσκουφίτσας, ανακατωμένη με την άνάμνησιν του πατέρα της και τής μητέρας της, την είχε συγκινήση' έως τὰ βάθη τής ψυχής... Τὰ δάκρυά της έτρεχαν γλυκά-γλυκά.

Ο Πέτρογιάννης δέν είχε δακρύση ή στάσις του ήτο πολύ ήρεμος, τδ πρόσωπόν του σοβαρώτατον. Αλλά αι σκέψεις του δέν ήσαν παρά έπιστροφή εις τδ παρελθόν. Είς διάστημα ένός λεπτού τής ώρας, έξανάησε την ζωήν τής άχυροκαλύδας με τους γονείς του, οι όποιοι ήσαν και οι δύο τόσον καλοί!

Είδε την κατοικίαν με τὰ φτωχικά της έπιπλα, την όποιαν έπρεπε να έγκαταλείψη, τδ σχολείον όπου είχε μάθη ό,τι ήξευρε, τον διδάσκαλόν του, ό όποιος πάντοτε τόσον ύπομονητικά του έδεικνυε τον καλόν δρόμον, τους συμμαθητάς του, από τους όποιους μερικοί ήσαν τόσον καλά παιδιά... Είδε πάλιν τδ κτήμα με τον κύριον Δήμαρχον, είδε μάλιστα κ' εκείνην την Σταμάτα, την όποιαν δέν έφοβείτο πιά, αφού έσκόπευε να την άφιση και να φύγη... Είδε πάλιν και όλο τδ χωριό, με την έκκλησίαν και την πλατείαν της, όπως ήτο κατά τας εορτάς' τους δρόμους, τὰ σπίτια, τὰ χωράφια. Και, διά πρώτην φοράν από την εποχήν που έγεννήθη, έβλεπεν ότι εις όλα εκείνα τὰ πράγματα κάτι καλόν ύπηρεχεν, αφού είχεν άρχιση να λυπηται διότι τα έστερείτο...

Μέλαταυτα, ή άπόφασίς του ήτο καμωμένη. Δέν έβλογγίζετο πλέον παρά με τί τρόπον να βάλη εις ένέργειαν τδ κοινόν των σχέδιον.

— Μά, ύποθέτετε, είπε, προς την Κοκκινόσκουφίτσαν, πώς θα μας θελήσουν οι δικοί σας άνθρωποι; Έμεις τίποτε δέν ξεύρωμε να κάμνωμε, και θα

τους είμαστε βάρος, πριν άρχίσωμε να βγάλωμε κ' έμεις τίποτε.

— Μπá! δέν πρέπει ούτε να τους έρωτήσωμε. Πρέπει... (και ή Κοκκινόσκουφίτσα έφερε τδ χέρι εις τδ μέτωπόν της, έσκέφθη όλίγας στιγμάς και έξαφνα επρόσθεσε:) "Α! τδ ήδρα! Πρέπει να έλθετε κ' οι δύο σας άπόψε, άμχ τελειώση ή τελευταία παράστασις, και να γωθήτε μέσα στη μία από τες δύο καλές που βλέπετε από εδώ, κάτω από τδ τροχόσπιτο του γέρου. Δική μου εργασία είνε, να τες γεμίσω' βάζω στη μία τὰ πιαιτικά, τὰ σιδερικά, τὰ πράγματά τής κουζίνας' στην άλλη κοιμίζω την Μιρέττα, τή σκύλα που μας φυλάγει, και κάτω από τδ στρωματάκι της, κρύβω τδ κομπόδεμά μας. Τής έδωσα να καταλάβη πώς αυτή είνε δλη μας ή

περιουσία, και πώς πρέπει να την υπερασπίζεται παληκαρίσια, σαν να ήμασθε έμεις οι ίδιοι' και ή Μιρέττα θα σκοτωθί πρώτα, παρά ν' άφιση να τής το σουφρώσουν... Έγω, θα πέσω άπόψε να κοιμηθώ μέσα στην κάμαρα και θα πάρω και την Μιρέττα μαζί μου, γιατί αυτή θα σας έφανέρονε, αν σας έδλεπε. Αύριο, θα τής εξηγήσω, όπως μπορώ καλλιτερα, πώς είσθε φίλοι μου, πώς πρέπει να μείνη βωθή και να μή σας κρυφύση, και θα είμαστε παραπολύ μακριά από τδ χωριό, όταν οι άλλοι θα σας ίδουñ, και δέν θα συλλογισθουñ πια να σας διώξουν να έλθετε πίσω. Και έπειτα, θα είμαι και έγω εκεί διά να πάρω τδ μέρος σας.

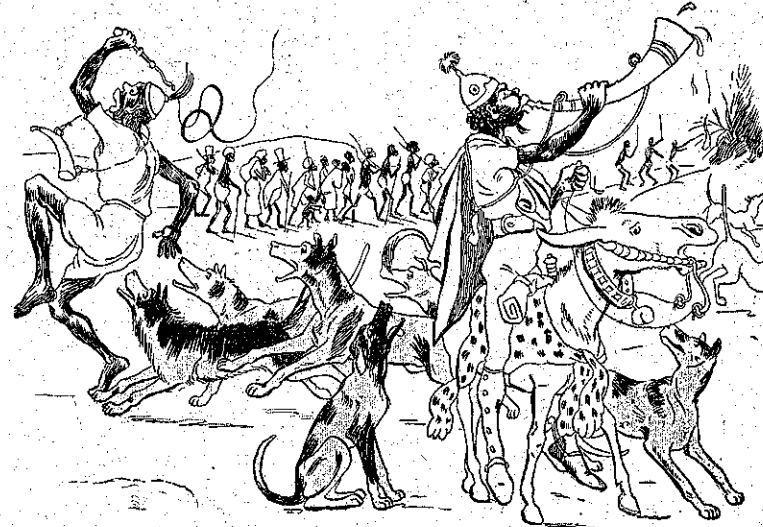
(Έπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ [Κατά τδ γαλλικόν τής Κας Α. Λατούς.]

Ο ΕΛΕΦΑΣ ΤΗΣ Α Μ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΟΥΚΟΥΜΠΙΜΠΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Η.

Τρρά... τρρά... ταραάαα!... Τί είνε πάλιν αυτό; Είνε ό ήχος του κυνηγετικού κέρατος... Και ποιάς τδ φυσά; Πιστεύω να τον έγνωρίσατε, και άς τον βλέπετε τώρα καθάλλα σ'

ένα ζωηρό γαϊδουράκι, τόσο κοντό, ώστε τὰ πόδια του καθάλλα φθάνουν στη γή, και τόσο παράξενα σελλωμένον με δέρμα άγριού ζώου, ίσως με πάνθηρος... Μάλιστα, είνε ό ίδιος ό Πρωθυπουργός που έκτελει και χρέη Αρχικυνηγού, και ακολουθεί τώρα την πομπήν του κυνηγίου, επί κεφαλής των ύπηρετών και των σκύλων.

Ίδέτε τί πλήθος ύπηρετάι! Και είνε όλοι ώπλισμένοι με ραβδιά. Αυτοί όμως δέν έχουν να κάμουν άλλη δουλειά, παρά να ξεκουνήσουν, να ξεβάλουν τδ κυνήγι (δηλαδή τὰ άγρια ζώα) και να τδ έξαναγκάσουν να περάση από τδ μέρος, όπου θα περιμένη ό Βασιλεύς με την καραμπίνα του.

Και τὰ σκυλιά επίσης είνε πολλά, δυνατά και πολύ καλά γυμνασμένα. Δέν ύπάρχει λοιπόν άμφιβολία ότι ό Κουκουμπιμπής θα κάμη λαμπρό κυνήγι, — φθάνει να παρουσιασθί έλέφας.

(Έπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ἴδω ἡφαίστειον» Ποθητὴν Ἑλλάδα (ἔχει ἑκατόν ἑξαις) Ἄσπρον (ἔχει, ὅχι, τὸν Μικρὸν Ἀνολίου δὲν τοὺς περιμένει ὁ θάνατος τοῦ Γιαννοῦ) μήπως αὐτοὶ εἶνε προδότες; Χουσοπιέριον Ἀγγέλου (δὲν εἰς ἐξέλιξιν τῆς ἡλικίας εἶνε ἡ ἐξοδότης σου: εἰπέ τῆς ἡμέρας ὅτι εἶμι συνδρομητρία καὶ ἀρραβωνιασμένης καὶ ὑπαδρευμένης) Ὀδὸν τοῦ Μονοσπρίτου (ὁ ὁποῖος εἶνε πλεον φοιτητὴς—δηλαδή θά γίνῃ τὸν Σεπτέμβριον!) Ἀειδίδα [EE], ὥστε χάρις εἰς τὴν καλοσύνην τῆς ἐξαέλιξιν σου ἤξερεις ἅλα τὰ ἐνδιαφέροντα πρὶν λάβῃς τὸ φυλλάδιον λαμπρὰ! ἄς εἶχα κ' ἐγὼ μίαν τὴν καλὴν ἐξαδέλφην!) Θαλάσσιον Ἀέρα [EE] διὰ τὴν περιγραφὴν τῆς ἐκδρομῆς μετὰ τὴν διηγήσειν τοῦ πάτερ-Ἀκαίου) Ἄσπρον τοῦ Σολωμοῦ [EE] διὰ τὴν περιγραφὴν τοῦ ταξιδίου εὐχομαι ἀνακτῆσαι τελείως τὴν ὑγίαν τοῦ ὁ καλὸς σου πατέρα) Παιδικὴν Χαρὰν (ἡ ὅποια μοῦ γράφει ὅλη χαρὰ ἀπὸ τὰ ὄρη καὶ ἀπὸ τὰ δάση) [EEE] διὰ τὴν λαμπρὰν ἐπιστολήν) Ἀγχοιοριανταφυλλίαν (τὸ κρίμα ποῦ ἔλειπα ὅταν ἤλθες καὶ δὲν σε εἶδα: ἄς ἐπιπῶ ὅτι εἶμι τὸν γυρισμὸν, τὸν Σεπτέμβριον, θὰ σε ἴδω) Ἰτέαν [EE] διὰ τὴν εὐφροσύνην ἐπιστολήν, ποῦ ἂν εἶχα τόπον θὰ τὴν ἐδουλοῖσα σήμερον ὅλην μὴ μὲ στερεῖ: αὐτῆς τῆς εὐχριστήσεως μετὰ τὴν πρόσφιν βεὶ λαμβάνω πολλὰς ἐπιστολάς) Κέρας τῆς Ἀμαλθείας [EE] ἡ ἐξοχὴ λοιπὸν σ' ἔκαμ' ἐν διακοπῇ τῆς ἀλληλογραφίας σου; κρέμα! κ' ἐγὼ ἐνόμισα σὲ ὅτι εἶμι ἡσυχίαν καὶ μοῦ γράφεις συχ' ὅτερα: ἡ ἐπιστολή σου χαριτωμένη) Ἀποικίον Κερκυραίων [EEEE], εὐχαριστῶ διὰ τὸ ζεστόφωρον, ἀλλὰ... μετριοφρονεῖς πολὺ: βεβαίως τὸ διήγημα τοῦ Κίριου Ντόμιου ἦτο ἀνώτερον, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἔλα τῆς πῆ ὅτι τὸ ἰδικόν σου ἦτο σαχλὸν) Ἀκαίαν [EE], ἄχ' αὐτὴ ἡ ζέση! ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις: φίλησέ μου τὸ Κοιτιεῖο Σπαθί: Ἄσπρον Αἰθρίας Νυκτός (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ὄραϊον δελτάριον) Χίονα τοῦ Ταϊγέτου (καλὰ λοιπὸν, τὸν χειμῶνα) Ἡγέμονα τοῦ Φωτός [EE] ὦ, ἀλήθεια, ἂν ἠμπορούσε νὰ μοῦ στείλῃς ὀλίγη δροσίαν!) Ἐρωδοτῆριον (ναὶ, νὰ γράφῃς καὶ μελετῆς: ἔξάπαντος πρέπει νὰ προβιάσθῃς) Ἴερακα τοῦ Πόντου (ἔστειλε) Ναύτην τῆς Προποντιδος [EE], ὁ κ. Π. σοῦ ἀπήγγεισε (ἰδιαιτέρως) Σεντεμβρίον Πηλιορείτην [EE], κ' ἐγὼ δὲν εἰδούρως πῶς ἐτυχεν αὐτό: σήμερον δημοσιεύονται ὅλοι) Σπύριτο Μονάχο κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 17 Ἰουλίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ὅσους δεκταὶ μέχρι τῆς 2 Σεπτεμβρίου. Ὁ χάρις τῶν λέξεων, ἐπὶ τοῦ ὅπου δίδωται τὰ γράμματα τῶν λέξεων ἢ δι' ἀναγινόμενοι, πλεῖστοι ἐν τῷ ἱεροφάνει μὲς εἰς φράσεις, ἢ ἑκαστοῦ περιέχει 20 φύλλα καὶ τίμηται φρ. 1.

388. Συλλαβογράφος. Ἐν τῷ μέτρῳ δύο γραμμάτων Σὺ νὰ βάλῃς ἀριθμὸν, καὶ πρὸς τούτου νὰ κἀμῃς Ἐκ τῶν Εὐρωπαϊκῶν. *Ἐπιτάλη ὑπὸ τοῦ Ἐπαγγέλου Ζαγγάνη.*

389. Ἀναγραμματισμοί. Ἐνὶ μὲ βλέπει καὶ γελῶ, τὰ γράμματά μου ἀλλάζεις Κ' εὐθύς ἀρχίζω νὰ θυμῶ... Δὲν εἶνε νὰ θυμῶμαι; *Ἐπιτάλη ὑπὸ τοῦ Ἀσπρίου Ἀράου.*

390. Ἀνιγμία. Ἀπὸ γράμμα ἓνα καὶ μονάδα μίαν, σχηματίζεις, φλε, Δένδρον ἀπειρίαν. *Ἐπιτάλη ὑπὸ τοῦ Ἠλεκτρικοῦ Κάδωνος.*

391. Ζήτα. +++ + + + + = Μούσα. ★★★★★ = Γυνὴ τῆς Παλ. Γραφῆς. ★★★★★ = Πόλις ἑλληνική. ★★★★★ = Ἀρετὴ. ★★★★★ = Χώρα τῆς Ἑλλάδος. ★★★★★ = Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος. +++ + + + + = Ἡρώς τρωϊκῆς. Ἢ διαγώνιος σχηματίζεις μητέρα ἡμιθέου. *Ἐπιτάλη ὑπὸ τῆς Κεσθίης.*

392. Κρυπτογραφικόν. 1 2 3 4 5 = Ὅρος. 2 4 5 = Νῆσος. 3 4 5 4 5 = Κακόν. 4 5 2 4 5 = Ἐπίθετον. 5 2 3 1 = Ὅρος. *Ἐπιτάλη ὑπὸ Κωνσ. Α. Γαυροῦ.*

393. Ταίρια. ΤΑΠΟ ΦΟΦΕ ΥΕΥΔ ΟΓΕΣ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἀνω ἐπιγραφῆς. *Ἐπιτάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρταμίου.*

394. Μαγικὸν Γράμμα μετὰ Γωνίας. Τῆ ἀνταλλαγὴ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίζουν ἄλλας τῶσας λέξεις ἀποτελούσας κατὰ σειρὰν γωνίαν (τῆς πρώτης τιθεμένης καθέτως): Ἄσπρος, Ὀμηρος, Σινθῆς, ταῖρος, Ρόδιος, σφάλω. *Ἐπιτάλη ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέου.*

95. Διπλὴ Ἀκροστιχίς. Τὰ πρώτα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν Προφήτην, τὰ δευτέρω ἀρχαίαν Βασιλισσαν:

1, Κένταυρος. 2, Ἐντομὸν. 3, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 4, Πρόσωπον τῆς Παλαιᾶς Γραφῆς. 5, Θεὸς ἀρχαῖος. *Ἐπιτάλη ὑπὸ τοῦ Φλοῦσου τῆς Θαλάσσης.*

396. Ἑλλητισμόφωνον μετὰ Φωνηεντολίπου, α-ου-αι-ω-αι-αι-κ-τ-θ-ο-τ-θ *Ἐπιτάλη ὑπὸ τοῦ Ἀραβικοῦ Ἰππου.*

397. Γρίφος. ἴφ αρ κριτα αν η αν αν η αν αν *Ἐπιτάλη ὑπὸ τοῦ Κούσι τοῦ Ἀγγίλου.*

ΛΥΣΕΙΣ τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 26 277 Περίον (παί, κινῶν.) 278 Ἐχίς-Ἐβίς. — 279. Ταύγετος-Ταύγετη.

280. Σ Π Α Σ 281. Ἄνδρος — 282. ΔΑΟΣ, Π Ι Τ Υ Σ ΑΝΤΙ, ΟΤΑΝ, ΣΙΝΑ (Κυβέρον) — 283. ΑΙΑΣ — Σ Α Τ Υ Ρ Ο Σ — ΛΑΜΑ — ΗΠΑΡ — ΘΥ — Σ Υ Ρ Ο Σ ΡΑ (ΑΑΗΘεία, ἸΑΠΥγία, Σ Ο Σ — ΑΜΑΡτία, ΣΑΡΑκηνός.) Σ — 284. Ὅδον μὲν τὴν λειοτάτην ἐκλέγεσθαι χρῆ, βίον δὲ τὸν ἀλυπώτατον. — 285. Ἀχάριστον εὐεργετῆν καὶ νεκρὸν μυρίζειν ἐν ἴσῳ κείται. — 286. Ὅδαι τοῖς ἡτετημένοις, (οὐ - αἰ - τῖς - ἦτοι - μὲν - εἰς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοῦ συνδρομητῆς μὲς λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος θεοὺς 10 λέξεις, δηλαδή καὶ αἰδιώτερας τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἴσαν 10 λέξεις.)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογράφ, ταχυδρ. δελτάρια, προσιμῶ καλλονὰς καὶ τοποθεσίας πανταχόθεν. — Démétrios G. Pappas, Mansourah (Egypte). (E, 90)

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

- Βιβλία τεργινά, μορφωτικὰ καὶ ἠθικὰ, ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων.
- Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰκόνες) φρ 6. Ὅλιγα ἀντίτυπα ἐπὶ χάρτου πρώτης ποιότητος: φρ 7.
  - Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, φρ. 0.60.
  - Τὸ Φῶμα τοῦ Φθόνου (20 εἰκόνες) φρ 3.50.
  - Λεύκωμα Μικρῶν Μυστικῶν (25 τετράδια μετὰ πίνακα κ' ἐξόφυλλον) φρ 3. Δέση 15 τετραδίων φρ. 2. Δέση 7 τετραδίων φρ. 1.
  - Ἐκαστον τετράδιον ἰδιαιτέρως: φρ. 0,15.
  - Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐσεβίου φρ. 1.50.
  - Ἡ Μαρουσία (21 εἰκόνες) φρ. 3,50.
  - Ἡ Μούσα τῶν Παίδων (ποιήματα) φρ. 1,50.
  - Ἡ Νίνα (20 εἰκόνες) φρ. 3,50.
  - Παιδικὸν Διάλογον (Κουρτίδου) Σειρὰ Α' φρ 1,20. — Σειρὰ Β' φρ.1,20.
  - Παιδικὸν Θέατρον (Σενοπούλου) φρ. 2.
  - Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομῆδια) ἕκαστον φρ. 0,50. Χρυσόδετα τὰ 3 ὅμοι, φρ. 2,50.
  - Ἡρώς ὁ Νικίου (24 εἰκόνες) φρ. 3.50.
  - Ὁ Ἡυρειοπέλης (24 εἰκόνες) φρ. 3.50.
  - Ἐπὶ Πατρίδος (25 εἰκόνες) ἄσπρον φρ. 3,50. χρυσὸδ. φρ. 5.
  - Ὁ Φῶτης. Ἐμμετρον Διήγημα ὑπὸ Χρ. Σαμαρτίδου, φρ. 0.60.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχήν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ: Ἐξωτερικοῦ:

Ἐτήσια... φρ. 7.— Ἐτήσια φρ. χρ. 8.— Ἐξάμηνος... » 4.— Ἐξάμηνος φρ. χρ. 4.50 Τρίμηνος... » 2.15 Τρίμηνος φρ. χρ. 2.40

Ἐκδίδεται κατὰ Σάββατον

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 30 Ἰουλίου 1905

Ἐτος 27ον—Ἀριθ. 35

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐσωτερικοῦ λεπτ. 15. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0.15. ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ: Τῆς Α' Περιόδου, ἕκαστον λεπτ. 30 [φρ. 0.30]. Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0.20].

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὅδος Εὐριπίδου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρθάμιον

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΑΚΟΛΟΥΘΟΙ ΤΟΥ ΑΡΤΑΜΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'. (Συνέχεια.)

Ἄν ὁ Λόρδος εἰμεινε γεμάτος ἀπὸ ἐκπληξίν καὶ σύγχυσιν, ὅταν εἰς τὸν φάκελλον, τὸν ὁποῖον εἶχε κλέψῃ ἀπὸ τὸν Γάστωνα, εὐρήκε τὰ εἰρωνικά χαιρετίσματα τοῦ Φραγκίσκου εἰς τὴν θέσιν τοῦ βασιλικῶ γράμματος, οἱ ἀναγνώσταί μας βεβαίως δὲν ἐξεπλάγησαν ὅσον αὐτός.

Ἐνθυμοῦνται: ὅτι ὁ Φραγκίσκος, κλεισμένος εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ πανδοχείου τῆς Νοαγιῶνος, εἶχεν ὑπόβλην τὸν περιφθονοῦ φάκελλον εἰς μυστηριώδεις ἐπεξεργασίας καὶ σήμερον, χωρὶς καμμίαν ἀμφιβολίαν ἔχουν μαντεύσει ποίου εἴδους ἐπεξεργασίας ἦσαν ἐκεῖνα.

Ὁ Φραγκίσκος εἶχε σκεφθῆ, ὅτι ἐν περιπτώσει ἐχθρικής ἐπιθέσεως, αὐτὸς ἠδύνατο νὰ ξεφύγῃ εὐκολώτερον παρά οἱ δύο ἀδελφοὶ του. Εἶχε λοιπὸν ἀφαιρέσῃ τὴν ἐπιστολήν ἀπὸ τὸν φάκελλον, ἀνασχηκῶσας τὴν εἰς ἰσπανικῶ κηροῦ σφραγίδα, χωρὶς νὰ τὴν θραύσῃ, μετὰ τὴν λαπίδα τοῦ ἐγγχειριδίου του, τὴν ὁποίαν εἶχε θεριμῆν ἔλαφρά. Κατόπιν εἶχεν ἀντικαταστήσῃ τὸ γράμμα τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας μετὰ τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν γνωρίζομεν τέλος εἶχε ξανακλείσῃ τεχνικὰ τὸν φάκελλον, χωρὶς νὰ εἰπῆ τὸ παραμικρὸν εἰς τοὺς ἀδελφούς του, οἱ ὁποῖοι, εἰς ἀπαντος δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐγκρίνουν ἓνα συνδυασμὸν τῶσων ἐπισηφάλλῃ καὶ ριψοκίνδυνον διὰ τὸν ὑπερτόκον ἀδελφόν των.

Ὅταν συνέβῃ ἡ ἐπιθέσις εἰς τὴν χαράδραν, τὸ πρῶτον κίνημα τοῦ ἀνδρείου παιδαρίου ἦτο νὰ πολεμήσῃ εἰς τὸ πλευρόν των, ἐν τῷ μέτρῳ τῶν δυνάμεων του. Ἀλλά, τὴν ἰδίαν στιγμήν, εἶχε συλλογισθῆ ὅτι, πρὶν ἀπ' ὅλα, ἔπρεπε νὰ σώσῃ τὸ γράμμα του.

Καταλυπημένος διότι ἐγκατέλειπε τὸν Πέτρον καὶ τὸν Γάστωνα, ἀλλὰ ἔχων τὴν πεποίθησιν ὅτι τὸ πλεον ἐπέειγον κα-

θῆκόν του ἦτο νὰ σωθῆ ἀπὸ τὸν ἐχθρόν, εἶχεν ἐξαφανισθῆ μετὰ τῶσων μανιώδεις τρέξιμον, ὥστε οἱ δύο ἀδελφοὶ του, ἀγνοοῦντες ὅτι εἶχε σοβαρὸν λόγον νὰ τοὺς ἐγκαταλείψῃ ἐνώπιον τοῦ κινδύνου. ἐνόμισαν ὅτι ὁ ἵππος του εἶχεν ἀφηνιάσῃ καὶ τὸν παρέσυρε μακρὰν.

Ὁ Φραγκίσκος λοιπὸν, ἐπιταχύνων ὅσον ἠμπορούσε τὸν δρόμον τοῦ ἵππου του, εἶχε φθάσῃ εἰς τὰς γαλλικὰς προφυλακὰς, τὰς κλιμακῶδων παρατεταγμένας μεταξὺ Χάσπρης καὶ Νοαγιέλης. Ἐκεῖ, εὐρέθη ἔξωθεν μέσα εἰς ἓν μικρὸν ἀπόσπασμα Γάλλων ἱππέων, οἱ ὁποῖοι τὸν ἐδέχθησαν μετὰ πολὺ μεγάλην δυσπιστίαν καὶ δὲν ἠθέλησαν νὰ παραδεχθῶν ὅτι ἓνα παλῆροπαιδο ἐκεῖ δώδεκα ἐτῶν ἦτο πραγματικῶς ταχυδρόμος τῆς Κυβερνήσεως.

Εἰς μάτην ὁ Φραγκίσκος ἐναλλάξ ἐκείτευσε καὶ ἠπειλήσεν. Καὶ μάλιστα ὅταν ἐπεκαλέσθη τὸ ὄνομα τοῦ Ἀρταμίου, χειροτέρα τοῦ ἐγένεν ἡ ὑποδοχῆ, διότι εἶχε νὰ κἀμῃ μετὰ ἀπόσπασμα ἀκολουθῶν τοῦ ἀρχιστρατήγου, τοῦ κ. Βιλλάρ, αὐτοὶ δὲ τὸ ἐπαράκαμνον μεταβάλλοντες εἰς ἐχθραν πραγματικὴν τὸ αἶσθημα τοῦ ζηλοφθόνου πείσματος, τὸ ὁποῖον ὁ αὐθέντης των ἔπρεπε πρὸς τὸν στρατάρχην Μοντεσκιού.

Εἰς τὰς διαμαρτυρίας τοῦ νεωτέρου τῶν Ἐστιράκ, οἱ κύριοι ἐκεῖνοι ἀπήνητησαν μετὰ περιπαικτικὰ λόγια.

Ὁ Φραγκίσκος, ἔξω φρενῶν τότε, ἐ-

Ἐκ τῆς τυπογραφίᾳ τῶν Καταστημάτων Ἐκδόσεως Κωνσταντινίδου 1905.